

Наша Українська Рідна Школа
Ukrainian Heritage School

700 Cedar Road • Jenkintown, Pennsylvania 19046 • Telephone: 215-663-5322

ЗАВДАННЯ з дня 03/25/ 2017

Вчитель Ярослав Щур

— Розмовна —

~~ЛІТЕРАТУРА~~

~~ІСТОРІЯ~~

ГЕОГРАФІЯ

~~КУЛЬТУРА~~

~~МОВА~~

8 кл.	
ЧИТАТИ	Степова зона України. «ГЕОГРАФІЯ УКРАЇНИ» П.О.Масляк (ст. 53-56)
ПИСАТИ	
ІСПИТ	
9 кл.	
ЧИТАТИ	
ПИСАТИ	
ІСПИТ	
10 кл.	
ЧИТАТИ	Українці в країнах Південної Америки. «ГЕОГРАФІЯ УКРАЇНИ» П.О.Масляк (ст. 188-190)
ПИСАТИ	
ІСПИТ	
11 кл.	
ЧИТАТИ	СІЛЬСЬКЕ НАСЕЛЕННЯ України. (матеріал додається) «ГЕОГРАФІЯ УКРАЇНИ» П.О.Масляк (ст. 78-80)
ПИСАТИ	
ІСПИТ	
12 кл.	
ЧИТАТИ (розмовна Мова)	Підготовка до КІНЦЕВОГО ПИСЬМОВОГО МАТУРАЛЬНОГО ІСПИТУ З ГЕОГРАФІЇ УКРАЇНИ.
ПИСАТИ	
ІСПИТ	
	<u>Shkilna Rada's Matura Page</u> https://sites.google.com/site/shkilnaradasmaturapage/

Степова зона України

Степова зона займає близько 40% території України. На півночі Степ межує з Лісостепом по лінії Ананьїв - Знам'янка - Олександрія - Красноград - Балаклея - Куп'янськ. Степ охоплює Причорноморську низовину, південні частини Придніпровської височини та Придніпровської низовини, Донецьку і Приазовську височини, а також рівнини Криму.

У порівнянні з іншими зонами України Степ одержує найбільшу кількість сонячного тепла, але найменшу кількість осадків. Із заходу на схід температури січня змінюються від -2 до -9°C, температури липня - від +20 до +24°C. Річна сума опадів зменшується з північного заходу на південний схід - від 450 до 300 мм. Це є причиною маловодності степових річок.

Природних лісів у Степу дуже мало. Вони ростуть переважно в балках (байрачні дубові ліси), у заплавах рік (заплавні ліси), на піщаних терасах (соснові ліси). Є й штучні лісові масиви. Повсюдно в Степу створено лісові полезахисні смуги.

Степ сильно змінений людиною. Природна рослинність збереглася в заповідниках, на схилах річкових долин і балок,

У північних районах є лучні степи з пишним різнотрав'ям (конюшина, шавлія, сон-трава та ін.) і степовими злаками. Ґрунти - звичайні чорноземи, типові чорноземи. Далі на південь - різнотравно-типчаково-ковилкові степи на звичайних чорноземах поступово переходять у типчаково-ковилкові на південних чорноземах. Ще далі на південь - сухі степи з розрідженим травостоєм із злаків, полину, солянок на каштанових ґрунтах.

Тваринний світ: крім численних дрібних гризунів у степу живуть землерийки, кроти, сліпці. Бабак звичайний зараз зберігся тільки в Луганському заповіднику та у двох заказниках Харківської області. Характерні для степу ховрашки, зустрічаються ласка, горностай, степовий тхір, борсук, лисиця та ін., із птахів - жайворонки, перепели, куріпки, рідко - дрохви, орли.

Рілля в степу складає 75% земельного фонду. Головні сільськогосподарські культури - озима пшениця, соняшник, цукровий буряк, баштанні.

Степова зона України поділяється з півночі на південь на **три під зони: Північно-степову, Середньо-степову та Південно-степову.**

Українці в країнах Південної Америки

У Південній Америці найчисельнішою українська діаспора є в Аргентині та Бразилії. В Аргентині проживає до 220 тис. українців. Розселені вони переважно в північних провінціях та в столиці країни Буенос-Айресі. Із 155 тис. українців, що проживають в Бразилії, 85% розселені у штаті Парана. Українці також населяють такі країни Південної Америки, як: Венесуела, Парагвай, Уругвай, Чилі.

Перші українські сліди у Південній Америці пов'язані ще з XVII—XVIII ст. з такими прізвищами, як Баделяк, Возняк, Добрий, Дорошенко. Початок масової імміграції у Латинську Америку припадає на кінець XIX ст. Серед країн, до котрих прибували українці, були передовсім Аргентина та Бразилія.

За певними джерелами, у Бразилії (початком імміграції українців у цю країну вважається 1872 р.) На зламі XX ст. мешкали понад 47 тис. українців. За період першої хвилі імміграції (1897 — 1914) в Аргентині поселилося близько 14 тис. чол.

Друга хвиля української імміграції до Південної Америки припадає на період між Першою і Другою світовими війнами. Імміграція цієї хвилі має свої особливості, які відрізняють її від попередньої. Звернемо увагу на такі 1) більш широкий соціально-класовий спектр, 2) відбувається якісна еволюція від суто заробітчанської до т. зв. колонізаторської імміграції, коли значна частина українців прибуває сюди з намірами осісти на тривалий час і освоювати можливості Аргентини та Бразилії, 3) основний потік українських переселенців спрямовується до Аргентини (у попередній хвилі перевага надавалася Бразилії), куди прибувало від 50 до 60 тис. чол., 4) помітне збільшення у складі переселенців інтелігенції, високий рівень політичної свідомості (це зумовлювалося наявністю діячів та симпатиків УНР).

Третя хвиля імміграції українців у ці країни належить до перших повоєнних років, а в наступний період туди приїздили хіба що поодинокі українці, й не стільки з України, скільки з інших країн поселення. Головна відмінність цього потоку іммігрантів полягає в тому, що до переселення їх штовхали здебільшого політичні причини. Власне, імміграція до Південної Америки у цей час була частиною т. зв. політичної імміграції.

Приплив українців до Аргентини і Бразилії загальмувався і врешті-решт припинився внаслідок економічної кризи 1950—1952 рр. Більше того, встановлення політичних диктатур у цих країнах призводило до рееміграції, яка відбувалася у двох напрямках США і Канада та Радянський Союз. Правда, близько половини з тих, хто приїхав до СРСР, з часом повернулися назад.

Перші роки перебування українців в країнах Південної Америки у плані облаштування життя за нових умов були подібними до таких у США й Канаді. Як правило, церква ставала вагомим об'єднуючим фактором, була найважливішою організацією для українських переселенців. Згодом виникали інші, зокрема мистецькі, просвітні тощо. Скажімо, важливим кроком у збереженні етнічної самобутності було утворення 1924 р. в м. Беріссо (Аргентина) українського драмгуртка «Молода громада», який пізніше трансформувався у товариство «Просвіта». Крім центральної управи у столиці країни, нині у провінціях Буенос-Айрес, Місунес, Чако, Мендоса, Кордоба працює 16 його філій. При товаристві діють «рідні школи», мистецькі колективи, оселя для відпочинку дітей і молоді «Веселка». На 20—30-і рр. припадає поява дрібних приватних підприємств і братств, кооперативів в Аргентині та Бразилії власники яких підкреслюють своє українське походження.

Українська громада в Бразилії докладає чимало зусиль, щоб продовжити традиції вивчення української мови, а через неї зберегти свою самобутність й цілісність у бразильському оточенні. Перспективи рідної мови діячі української спільноти пов'язують з прийняттям конституційного закону, що дозволяє викладати українську мову в державних школах штату Парана, де мешкає основна маса українців Бразилії.

Скачати презентацію Українська діаспора у країнах Латинської Америки

<http://svitppt.com.ua/download.html?id=16140>

СІЛЬСЬКЕ НАСЕЛЕННЯ України

Зміни в динаміці загальної чисельності населення визначаються змінами у розміщенні міського і сільського населення. **Розміщення міського і сільського населення** має істотний вплив на раціональне розміщення та оптимальний розвиток продуктивних сил.

На початку ХХ століття в Україні переважало сільське населення — близько 82% від всього населення.

Сільське населення України становило на початок 1999 р. 16124,0 тис. чоловік або 32,2%. Така його чисельність та динаміка — це результат неоднозначних за характером процесів розселення людей протягом значного історичного періоду.

Найбільш суттєвим фактором формування чисельності сільського населення є соціально-економічні умови, що склалися в Україні у певні періоди її історичного розвитку.

Оскільки основною економічною базою господарського розвитку сільської місцевості є сільськогосподарське виробництво, то в залежності від специфіки цього виробництва в певних природних і соціально-економічних умовах здійснювалося відтворення загальної чисельності населення і особливо його працездатної частини, а також розміщення по території певних населених пунктів.

Як чисельність сільського населення, так і кількість сільських населених пунктів не є постійною величиною. Аналіз статистичних даних за значний період часу дав змогу встановити довгострокову і стабільну тенденцію — постійне зменшення загальної чисельності сільського населення України. Так, лише за 1979—1985 рр. чисельність сільських жителів в країні зменшилась на 2,6 млн. чоловік, або на 13,5%, а за 1986—1998 рр. — ще на 1,2 млн. чоловік.

Зазначена динаміка чисельності сільського населення має значні територіальні відмінності. Так, якщо за 1979—1998 рр. чисельність сільських жителів Автономної Республіки Крим, Закарпатської і Херсонської областей зросла, то в решті областей країни відбулося скорочення чисельності сільського населення. При цьому найбільший приріст сільського населення був характерним для Автономної Республіки Крим. Найбільше скорочення сільського населення (майже на третину) відбулося у Вінницькій, Чернігівській, Хмельницькій, Житомирській та Сумській областях. Таким чином, розміщення населення по території та особливості його зосередження в різних типах поселень обумовлені специфікою соціально-економічного розвитку країни, конкретними зрушеннями в економічній і соціальній сферах, а також у територіальній структурі і організації народного господарства, особливо галузей матеріального виробництва.